

зміні життєзабезпечення суспільства. На цій взаємозалежній інноваційній основі формується модель нової економіки, що відрізняється від індустріальної ступені розвитку суспільства.

Отже, модернізація інноваційної політики може мати підґрунтя на основі застосування непрямих методів впливу розвиненої системи узгодження економічних інтересів уряду і бізнесу. Держава визначає типологію і структурує національну інноваційну систему, форми реалізації національних інтересів, та забезпечує можливості концентрації необхідних ресурсів. Вона несе повну відповідальність за їх ефективне та раціональне використання. Держава як найпотужніший інститут здатна впливати на динаміку розвитку ринку науково-технічної продукції, визначати співвідношення між попитом та пропозицією на інновації. Необхідно звернути увагу на такі проблеми, як: створення необхідного середовища конкуренції економічних інтересів суб'єктів господарювання, зробити умотивування їх до діяльності у сфері сучасних, інноваційних технологій. Знаходити шляхи, механізми й інструменти певної обумовленої суспільної свідомості.

Список використаних джерел:

1. Кузнецов В.В. Економічні моделі соціально-економічного розвитку регіону // Успіхи сучасного природознавства. – 2008. – № 7. – С. 122-125.

Канд. фіз.-мат. наук Катан В. О., Карначов О. А., Марусич Я. І.

Дніпровський національний університет імені Олеся Гончара (Україна)

**МАТЕМАТИЧНІ МОДЕЛІ ПРОГНОЗУВАННЯ
ІННОВАЦІЙНОГО РОЗВИТКУ В ЕКОНОМІЦІ УКРАЇНИ**

Передвісник інноваційної активності в країні є стратегічним інструментом і серйозним елементом процесу створення інноваційної політики, управління та призначений координувати діяльності економічних суб'єктів, розвитку модернізаційної сфери тощо [1].

Інноваційні процеси державної господарської ідентифікації в теперішній Україні актуалізували потребу створення унікального національного «інноваційного портрету» на базі ціннісно-ментальної діяльності громадян України, інститутів освіти, довіри, конкуренції, венчурного капіталу, власності. Інноваційна економіка – є формою буття економічної системи постіндустріального типу, в основі якої постає базовий ресурс – знання, який задовольняє економічне зростання держави й становлення нею конкурентної національної технологічної

переваги на світовому ринку за рахунок розвитку наукомістких царини виробництва і сфери послуг.

Ця економіка зображується підвищеною інтелектуальною активністю громади, державною підтримкою науки і підприємницького інноваційного сектору шляхом економічних та неекономічних імпульсів. Для дієвої функціонуючої інноваційної економіки має бути притаманна поладнана національна інноваційна програма, яка задовольняє вивільнення інноваційного потенціалу спільноти.

В наш час існує безліч наукових робіт, які присвячені економіко-математичному моделюванню інноваційного розвитку економічних систем. Теоретико-методологічні підступи до моделювання інноваційних процесів досліджувало безліч іноземних вчених: П. Друкер [2], р. Акофф [3], І. Ансофф [4] та інші. Позначена тематика представлена і в роботах вітчизняних науковців економістів. Ці праці базуються на відмінних методах і підходах. Але, віддаючи належне внеску українських науковців у теорію інноватики, потрібно зазначити, що дилема застосування економіко-математичних методів та моделей для вивчення інноваційної діяльності суб'єктів господарювання вимагає подальшого науково-методичного досліджування. В цій сукупності джерел є досить влучні спроби аналізу даного питання, але майже пропущені роботи, в яких би були взяті до уваги умови невизначеності та небезпеки при моделюванні інноваційної поведінки суб'єктів господарювання.

Впровадження моделі інноваційного розвитку національної економіки (які працюють в економічно розвинутих країнах) України конкретно ускладнює наявна структура ВВП, бо основним джерелом валютних надходжень до державного бюджету все ще є гірничо-металургійний комплекс (32%), відносна харчова та переробна галузі (25%), мінеральні продукти (10%), хімічна промисловість (8%). Господарі цих виробництв до вирішального часу фактично не впроваджували технологічну модернізацію промислових підприємств, тому що й без цього були певні конкурентні переваги на світових ринках за рахунок абсолютно недорогої робочої сили, сировини та енергоносіїв. У посткризовому економічному становищі стан зовнішньоторговельного балансу вітчизняної економіки з часом псується, що акцентує на стратегічну безперспективність теперішнього позиції України. Головна стратегія тих, хто здійснює контроль на ключові сектори вітчизняної економіки, – підняти свої прибутки, не звертаючи уваги на загальну деградацію українського господарського комплексу, зростаюча технологічна відсталість, розлад у науці та освіті.

У цивілізованих країнах світу показник приросту ВВП за рахунок імпортування сучасних технологій становить 60–90%, як в Україні він включає менше

одного відсотка. Принаймні Україна за чисельністю науковців входить до першої десятки країн світу. Розгляд джерел фінансування інноваційної діяльності говорить про те, що впродовж всього розглянутого періоду головним джерелом фінансування були приватні кошти компаній, кількість яких має максимального значення в докризовий 2007 рік і складає майже 8 млрд. грн. За статистичними даними, до 2012 року цей показник так і не повернувся до показника 2007 року. В цей час, як світова дія свідчить, що для фінансування інвестицій в інноваційну діяльність широко використовується саме кредитні засоби, а не власні кошти компаній. Обсяги закордонних інвестицій у 2011 році різко знизилися. Як результат, обсяги фінансування інновацій за рахунок закордонних інвестицій знизилися в порівнянні з 2009 роком на 96,2 %. В середньому на цей вид джерел спиралося близько 3 % від сукупної суми. Держава у фінансуванні інноваційного розвитку протягом досліджуваного періоду була доволі бездіяльною, за рахунок казенних коштів фінансувалося лише 1–2 % інноваційних процесів в економіці.

Нормативно-правова база керування інноваційної діяльності в державі є частковою, суперечливою і тому дефектною. Розгляд прийнятих актів в інноваційній сфері є недостатнім. Однак є визначеними підходи і кількісні еталоном щодо створення структурних змін в стратегії розвинення України на період до 2022 року, де головною метою є зміцнення впливу інновацій на економічне підвищення держави. Все це говорить, що структура та принципи керування інноваційним розвитком в Україні потребують досконалих змін. Ці зміни мають бути спрямовані на розуміння основних проблем інноваційного розвитку економіки.

Для нашої Батьківщини важливим стає збільшення витрат на ці напрями, пошук альтернативних джерел фінансування, здійснення ефективного розподілу та скерування бюджетних коштів на інноваційну діяльність.

Список використаних джерел:

1. Александрова В., Скрипниченко М., Федулова Л. Прогнозування впливу інноваційних факторів на розвиток економіки України // Економіка і прогнозування.– 2007.– №2. – С. 9–26.
2. Друкер П. Ф. Бизнес и инновации. Москва: Изд. дом «Вильямс», 2007. 432 с.
3. Акофф Р. Планирование будущего корпорации. Москва: Прогресс, 1985. 328 с.
4. Ансофф И. Стратегическое управление. Москва: Экономика, 1989. 358 с